

ANARŞİ BÜLTEN

Mayıs 2008

Anarşi Örgütlenmektir

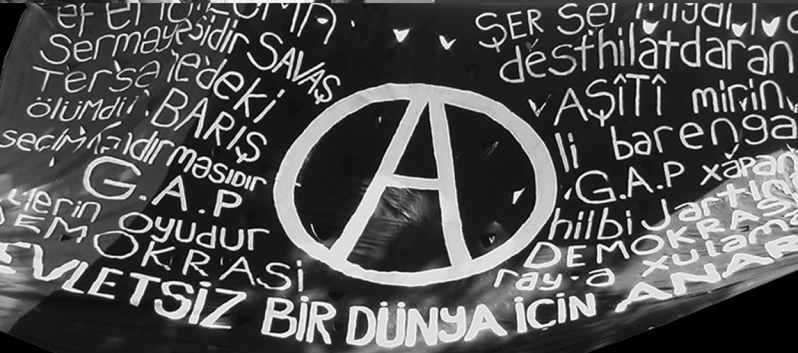

Her yıl efendilerin ve devletin öfkesini şiddetiyle meşrulaştırdığı 1 Mayıslar yaşanır bu memlekette. İnsanlar dövülür, tutuklanır, işkence edilir ve öldürülür. Özgürlük yolunun eşitlik ve adaletten geçtiğini bilen ve bundan asla ödün vermeyecek devrimciler oldukça, özgürlük mücadelesi de hiç bitmeyecek. Devletin uşakları bizlere copla, silahla saldıracak, biz onlara yürekleri heyecanla, yürekleri özgürlük tutkusuyla dolu Anarşistler olarak "Yumurtalar" fırlatacağız. Kokuşacaklar! Tıpkı sistemleri gibi...

16 Haziran Grevi;

14 haziran tobb-gisbir-disk görüşmesinde patronlar tarafının limter-iş ile masaya oturmaması buna karşılık disk'in de bu tavıra itirazı neticesinde 16 haziran da taleplerini üretimi durdurarak söylemek üzere tuzla "grev"dedi. Bizlerde işçi arkadaşlarımızla dayanışmak için Tuzla Tersaneler-in de hep beraber grevdeydik. "Ölüm değil Cinayet! Patron değil Katil!" Sloganlarımız ve "Allah Patronların Belasını Versin" pankartımızla grevi sonuna kadar Tuzla'daydık.

16 Mart 2008 günü Beyazıt Meydanı'nda toplanan çeşitli topluluklar ve "78.. 88..2008... Devlet Yapar Katliam!"

pankartımız ile biz Anarşistler, 1978'de Beyazıt'ta üniversitesinde ki öğrencilerin üzerine bomba atılması sonucu 7 öğrencinin katledilmesi ve Halepçe'de 1988'de Saddam'ın Kürtlere yönelik gerçekleştirdiği katliamı protesto eylemine katıldık. Polisin yoğun önemiyle gergin bir şekilde başlayan protesto eyleminde Eylemcilerin "Halepçe ve Beyazıt Katliamlarını unutturmayacağız" yazılı Türkçe ve Kürtçe pankartının yanı sıra, Anarşistler olarak "78.. 88..2008...Devlet Yapar-Katliam!" pankartımız dikkat çekti. Ayrıca "Ger devlet bike,Kom kuji dike" "Emilipéy azadi. emilipey anarşi" "Halepçeyi unutma unutturma." "Devlet yaparsa katliam yapar" sloganlarıyla alandaki yerimizi aldık. Gergin başlayan eylem olaysız bir şekilde sonerdi.

Savaşta ve barışta KAPİTALİZM!

EFENDİLERİN SERMAYESİDİR SAVAŞ
TERSANEDEKİ ÖLÜMDÜR BARIŞ
SEÇİM KANDIRMACASIDIR G.A.P
KÖLELERİN OYUDUR DEMOKRASİ

Acı ve öfke vardır mezopotamya da
Halkın üzerine sürdüğü tanklarıyla,
bomba yağdırdığı uçaklarıyla
SAVAŞlardan kasalarını dolduran şirketleriyle
Mareşaller Generaller yani ORDU vardır
Mezopotamya'da.

Politikacıların siyasi arenalarda yanyana poz verip el
sıkışmasıdır, BARIŞ
biz biliriz. Devletin Savaşını da Barışını da.
Tuzla Tersanelerin de savaş değil BARIŞ var
96 ölüsü 1000'lerce yaralıyla.

halkın içine öfke tohumu ekenler.
LİNÇ'lerden nasipleneler
şunu bilmelidirler ki;
rüzgar eken, fırtına biçer

Buraları tüketip oralara inen,
Fehullah Gülen.
iki okul, dört yurtla
Ortak olmak istiyor galiba.
Mezopotamyanın TALANına.

Özal döneminin ultra-liberal
"Önce aç bırak, sonra kuru ekmeğe köle et" projesi
olan G.A.P yeniden üretiliyor!
Düzen aynı kasalarını doldurmak için bekleyenler ve
iktidarlarını pekiştirmek isteyenler.
Eski hınlığı tekrar ettiler.
Kandırınız zannetiler. Ama aç kalsada canlar, medet
ummayacaklarının cevabını
Amed'de Tayyip Erdoğan'a verdiler.

kölelerin kendilerini yönettiklerini
zannetmelerine yarayan aygıt
DEMOKRASİ!

"Yeter Artık!" diyerek alanları doldurduğumuz bugün,
sistem içi çözüm önerileriyle devletin diline tabi olma
günü değil;
Kulaktan kulağa yayılan fısıltıları çığlıklaştırma
günüdür:

Sorun; Efendilerdir
Sorun; Şirketlerdir
Sorun; Ulusculuktur
Sorun; Devletlerdir

Sorun Kürt halkında Değil!
Bu topraklarda KÜRT SORUNU yoktur.
Sorun Türkleştirme sorunudur.
Sorun Efendilerin İktidarlarını
sonsuzlaştırma sorunudur.

Ezilenlerin isyanıyla çözülecektir!

istanbulahali@gmail.com

Günler, aylar geçer mart gelir... Söz sırası kadınlara mı gelir?

Böyle mi Ey Ahali!... Oysaki kadınların söyleyecekleri, seslerini
çıkartacakları, konuşacakları, anlatacakları ne çok şey varmış! Mart
dışında, bu ay dışında, bunlar dışında... Eee kadınlardan bahsedelim
dedik birazda! Özgürlük tutukunu, fikri coşkulu kadınlardan! Bizler Ahali'
nin kadınlarıyız... Sen, ben, bizim kızız işte... memleketin bir ucundan,
bir ucuna... Gönülümüzden geçenlerdi; Ahali' nin kadınlarının hayallerini
kavuşturmak, bu gazetede buluşturmak. Fikriyatı "kadın" gündemi
değil. Ataerki deşmek, kendimizi Ahali'nin içinde yeniden keşfetmekti
maksat. "Muhakkak" kadınız önce. Bizleri de bir araya getiren en mühim
meselede buydu işte. Bunlar dışında ne çok şey var tepemizde...
Savaş, şiddet, gözyaşı... Hayatlarımız bir kukla misali, ne çok da
"erk-ek" var ipleri elinde.

İpler ellerimizde, ipler dillerimizde, ipler sözlerimizde, ipler
düşüncelerimizde, ipler bedenlerimizde, ipler her yerimizde... Bizler
Ahali'nin kadınları, iplerimizi kestik önce... Sonrada çıktık yola. Önce si-
zilere Mart'ın hikâyesini anlatmak isteriz keyiflice: 8 Mart'ın gelişi ile tüm
kadınlar bildiğiniz üzere kutlar bugünü. Adı üstünde Dünya Kadınlar
Günü. Bugünü de yine bize o ipler seçmiş işte. Bir gün dışında; hep
yanınızda, önünüzde, arkanızdayız oysa. Emine'de böyle yazmış;
okursanız yazısında. İlkay; iyi ki varsın patriyarka derken içimizden
geçenleri bir bir dökmüş satırlara. Bu satırlardan yola çıkarak bizim Oya
kalktı geldi taa Ankara'ya... Canan, kurtlarla dans ederken her şeyi bir
yana bırakacak, sepetinde dağıtacak Ahali'yi mora boyalı alanlarda,
tüm kadınlar, yanında Beliz, Zehra... Kadınların hayallerinde tabiat
ana da özgürleşecek. Nagihansa kent'leş'en insanlara
ve bu fikriyata karşıdır, Ahali'nin sayfalarında. İpler çoğu zaman
dolanır vücutlarımıza, sarar başımızı, yakar canımızı. Yasemin'i
okurken anlayacaksınız dayatılan neymiş kadınlara... Yine direnmek ve
yaşamak için Sevim'le sarılacağız ele geçireceğimiz özgür
hayatlarımıza. İrem'le dalacağız Ursula'nın özgür ütopyalarına...
Serap'la, Günnaz'la... Parmaklarımıza da dolanacak ipler belki bir gün.
Parmaklıklar arasında ki kadınları anlatacak Emriye
yazdıklarıyla. Onların kapatılmış bedenlerine de söz söyleyecek
Ahali'nin kadınları, ipleri çekenlere karşı pervasızca. Songül çizdi ipleri
kadınların bedenlerine. Bedenlerin anatomisini yazdı Burcu edepsizce.
Bir Burcumuz daha var, hep aramızdaydı ama sessizce. Bu yolculuktan
çıkarken Gül'ün gülen yüzü kalsın aklınızda. Arka sayfayı da okuyun
mutlaka. Çiğdem yazdı onu da "Haydi kadınlar, gidelim beraberce
Newroz'a" Bu yazıyı okuyan Ahali'ye son bir sözümüz olacak! "Bütün
kadınlar sokağa, bütün kadınlar nisana ve sonrasına..."

*Ahalinin' Mart sayısı 8 Mart günü Kadıköyde alanda dağıtıldı.

Tuzla tersanelerin de neler oluyor?

Limter-iş 16 yıldır Tuzla da tersane işçileri ile sendikal bir çalışma yürütüyor. Sadece tersane işçileriyle değil Tuzlada ki diğer iş kollarında da sendikal çalışmaları var. Limter-iş in genel sekreteri Kanber Saygılı ile Tuzla tersanelerinde yaşananlar hakkında konuşmak için temasa geçtik. Sendika bürosuna gittik. Tersanelerde ki durumlar ve 16 haziran grevinin hareketli süreci sendika içinde ki hareketlilikten de hemen hissediliyordu. Kendimizi Anarşistler olarak tanıttık. Amacımızın tersane de çalışan işçilerle her konuda dayanışmak, olası grevde yer almak, destek vermek ve Ahali gazetesini içinde bir röportaj yaparak tersanelerde yaşanan bu katliamların ve vahşetin sesini bu yolla duyurabilmek olduğuna söyledik. Sohbetimizde genel olarak sendikaların çalışmalarından ve işçilerin kötü çalışma koşullarından, örgütlenmeden, tersanelerde ki diğer sendikalardan ve 16 haziranda olacak grev den konuştuk.

Tersanelerde ki iş cinayetlerinin ve kazalarının çoğalmasa, kamuoyunda sıkça yankı bulması Limter-iş sendikasının çalışmalarını son dönemde daha da öne çıkarmış oldu. Limter-iş in 27-28 şubat grevinde, tersane patronlarının örgütü olan GISBİR, işçilerin ve sendikaların taleplerini değerlendireceğini söylemiş, grev de bu sözle bitirilmiş. Bu arada ise işçi ölümleri devam etmişti. İş koşullarının bir ölçüde iyileştirildiğini fakat bunun tek başına yeterli olmadığını da belirten sendika 16 haziran da işçilerin taleplerinin karşılanması noktasında kesinlik kazandıracak, bir grev için örgütleniyor.

Kölelik (taşeron) sistemi kaldırılmalı!

İşçilerin sadece iş koşullarının iyileştirilmesi noktasında değil, aslen en önemli sorun olan taşeron sisteminin kaldırılması çok önemli. Fakat tersane patronlarının ise yanaşmadığı tek ve asıl sorun da "taşeronlaşma". Patronların taşeronlaşmayı kaldırmayacaklarının farkında olan sendika, talepler noktasında: " işçinin muhatabı işveren olsun" diyor. Taşeronlaşmanın ise kademeli olarak kaldırılacağını grev sonrası sözleşmeye dahil etme niyetinde. Taşeronlaşma sisteminin getirdiği diğer bir nokta ise; asıl işverenden iş alan taşeronlar (toplam taşeron sayısı 2000), alınan işi parçalayıp, götürücüler denilen firmalara vermesi. (örneğin işi alan bir taşeron boyamayı başka, kaynağı başka... işleri başka götürücülere vermekte. Hatta bu götürücüler bile işleri dağıtmakta. Küçük bir boyama işi için 1 günlüğüne işçi çalıştırmakta. Durum böyle olunca işçilerin muhatabı aynı şekilde sendikaların da, günden güne haftadan haftaya değişmekte. Taşeron firmalar özellikle vasıfsız işçileri ağır koşullarda çalıştırıyorlar. İşçinin muhatabı ise hiç temas kurmadığı taşeron firma oluveriyor, bu demek oluyor ki hem yasadışı çalıştırılan işçi tüm sosyal hak ve güvencelerden yoksun, hemde patronlar tarafından ölüme terk edilmiş. Taşeron sistemin işçi sirkülasyonu yaratması nedeniyle işçi tersaneler arası yer değiştiriyor ve sendikalaşmıyor. Tersane patronlarının özellikle selah tersanesi kapandıktan sonra işçiyi "işsizlik" korkusuyla kışkırtması ve yine dok gemi-iş e bağlı türk-iş in organize ettiği türk bayraklı eylem de bu korkunun bir yansıması oluvermiş. Dok gemi-iş tersanelerde şalterleri kapatmış, işçilerin eline bayraklar dövizler vererek, öğleden sonrasını da ücretli izin yaparak eylemi organize etmiş, ancak çok fazla katılan işçi yine de olmamış, eyleme daha çok iş kazaları ile derdi olmayan "beyaz yakalı" çalışanlar katılmış. Bir de dışarıdan getirilenler..

Tersane işçisinin şu an ki öncelikli talebi "ölmemek". Bu acı tablo kapitalizmin en görünür gerçeği. Limter-iş kendini devrimci sosyalist bir sendika olarak tanımlıyor. İşçileri aynı zamanda bilinçlendirerek kapitalizme karşı da bir duruş içine alabileceğini söylüyor. Sendikal örgütlenmede bununda önemli olduğunu belirtiyor. 16 haziran öncesinde; Limter-iş' e bir öneri sunulmuş. 14 haziranda Gisbir, tobb, disk'in de katılacağı bir toplantı, yani "çözüm arama" önerisi. Limter-iş bu noktada eğer işçilerin ve sendikaların önerdiği taleplerin hepsinin karşılanacağı gibi bir söz alırsa grevi erteleyecek. Burada dikkat edilecek şey ise taşeron sisteminin kaldırılması talebi ne ölçüde netleşecek. Bunlara rağmen şu an için grev çağrısı yapılmaya devam ediliyor.

Tersaneler içiçe ve çalışma alanı çok dar. İçeri girmek, çekim yapmak yasak.

3 yıl önce, içinde tkp ve chp nin de olduğu Lim-ter-iş den koparak yaşanan, en sonunda Limter-iş den ayrılan kızıl bayrak ise TIB-DER' i (tersane işçileri birliği) kuruyor. Tib-der de görüştüğümüz 8 arkadaşın 6'sı tersaneler de daha önce çalışmış. 2 tanesine fişlendikleri için patronlar iş vermiyor. 2'si halen çalışıyor, diğerleri de işe başlamayı bekliyorlar. 27-28 şubat grevini tib-der onaylamıyor, ancak greve işçiye destek vermek için gidecek. Grev sırasında Tib-der yol kapatma eylemi yapınca, limter-iş de. (grev hukukunu bozmamak gerektiği, enerjinin daha çok greve harcanması gerektiğini söyleyerek) buna karşı çıkınca, Tib-der grevden çekiliyor. Grev sonucunu ise; grevin kazancı noktasında "verilen hiç bir sözün yerine getirilmemesi ve Limter-iş in bu konudaki uzlaşmacı tutumu" olarak görüyorlar. Tib-der işçilerin sınıfsal hataekte bilinçlenmesi ve ekonomik temelli bir mücadelenin üzerine gidilmesini söylüyor. Bu yüzden daha çok "ücret gaspları" konusunda işçilerle temas kuruyorlar. Taşerondan ücretini alamayan çok sayıda işçiyi harekete geçiriyorlar. Tersanelerde taşeron firmaların bazıları işçilere ücretlerini ödemedi kaçıyorlar. İşçi ise taşerona çalıştığı için tersane patronundan ücretini isteyemiyor. Daha doğrusu muhatabını tanımıyor ve bilmiyor. Bunun dışında yine işçilerin iş güvenliği taleplerinin karşılanması konusunda çalışmalar yürütüyorlar.

Kabaca şöyle diyebiliriz ki; lim-ter iş ile tib-der in ayrılmalarının en büyük nedeni ideolojik; Tib-der 40.000 işçinin sirkülasyon halinde çalıştığı tuzla tersanelerinin tek bir havzada birleşmesi gerektiğini, yapılması gerekenin genel bir direniş örgütlemek olduğunu savunuyor. Bu yüzden, genelde eğer bir patron işçinin parasını vermemişse anlık eylemlerle, patrone dan parayı alabilmek için işçileri örgütüyor. 10'a yakın işçinin parasını, patrone dan bu eylemler sonucu alabilmişler. Lim-ter iş ise grevle taleplerin kazanımı ön şart olarak koyuyor. Sendikaların ve işçilerin örgütlenmesinin yolunu açacak zemini hazırlamaya çalışıyor. Bizim yorumumuzca Lim-ter iş işçinin ve sendikaların örgütlenme zemini oluşturmaya çalışırken, Tib-der devrimci muhalefeti yükseltme çabası içinde.

Tersanelerde 40.000 işçi 2000 taşeron ana firma sayısında 40 a yakın. Türkiye tersaneleri son yıllarda dünyada 4. tersane. Ekonominin "altın çocuğu" deniliyor. Devlet içinde, patronlar içinde önemli bir prestij, aynı zamanda büyük bir gelir kapısı. Öyle ki tuzla tersanelerinde kapasitenin %130 u sipariş var ve bu şartlarda iş bırakmanın vuruculuğu yüksek.

Tuzla Tersanelerinde çalışan işçilerin çoğu tren yolu hattı boyunca Gebze den, Kadıköy'e kadar olan mahallelerde ikamet etmekte. Avrupa yakasında oturanları da var. İşçilerin arasında gurbetçi işçiler de bulunmakta. Bunlar bekar odaları denilen evlerde rezalet şartlarda yaşamaktalar.

İşçiler arasında şovenizmin yarattığı toplumsal çatışmaların her biri görülmekte, patronlar da örgütsüzlüğü devam ettirmek için bu çatışmaları körüklemekte. Bizim anladığımız tersaneler içinde sistem mikro bir vaziyet almış durumda. Ağır sanayi olduğu için "kadınlar" zaten yok. Kemalist-dinci, türk-kürt , alevi-sunni ayrışmalarda yukarda bahsettiğimiz şovenizm neticesinde yüksek durumda imiş.

Tüm olanlara rağmen tuzla tersanelerinde çalışanların hepsinin ortak derdleri aynı: "yaşamak için çalışmak"

- Tuzla tersanelerinde işçiler 7,5 saat çalışmak istiyorlar.

- Barınma ihtiyaçlarının insanca bir yaşama uygun olmasını

- Ucuz barındıkları ve tersaneye meseface uzak oturdukları için ulaşım imkanı yaratılmasını istiyorlar.

- Yemekhanelerin düzeltilmesini, çay molalarının uzamasını

- Zorunlu mesai ile çalıştırılmak

- Ölüm arabası ve azrail bekçileri

- Baret, gözlük, eldiven, çelik uçlu ayakkabı, emniyet kemeri

- Kölelik (taşeron) sisteminin kaldırılmasını istiyorlar.

Tuzlada evlerinde görüştüğümüz işçiler ise aslında istediklerinin "insanca çalışmak" adına önemli olduğu gerçeğini biliyorlar. Sadece dayanışmaya ihtiyaçları var. Çünkü hepsinin derdi yaşamlarını sürdürece kadar kazanabilmek ve ailelerine gönderebilmek.

(bekar odalarında işçilerle yapılan sohbetlerden..)

3 yıl öncesine kadar 5 bin işçinin çalıştığı tuzla tersanelerinde bu gün 40 bin işçi çalışıyor. Bir çoğu köylüsünün, tanıdığıнын "burada para var, iş de var" demesi üzerine yaşadığı yeri bırakıp gelen göçmen işçiler. Amaçları ailelerine olabildiği kadar fazla para gönderebilmek. 900 lira kazanan bir işçi yaklaşık 600 lirasını ailesine göndermekte.İlaların kaldığı kaldırım girişli bir dükkana giriyoruz. "Selamun aleyküm" diyorlar, bizde "aleykum selam" diyoruz. Hepsı yorgun. Tersanelerin içindeki hayatlarını biliyoruz; Tib-Der in Taksim de yaptığı eylemde işçilerden birinin bahsettiği gibi "köle olmayı kabul etmek" gerekiyor tersaneye girebilmek için. İş..... fahişeliktir, bunu da hatırlıyoruz trilyonlarca liraya satılan gemileri yaptıkları ağır sanayi yağının rengini almış vücutlarından. Akciğerlerinde, kanlarında ise pas, yağ, irin var. Bunu da başka bir evdeki arkadaş söylüyor. 20 gün önce girdikleri boya işini yaptıkları esnada ustabaşları gelip "arkadaşlar şuradaki pas temizleme işinin yapılması gerekiyor gelin" diyor, boyacı arkadaş ise "biz mekaniğe giremeyiz, boyacıyız" diyor. Ustabaşı başka çareleri olmadığıнын farkında olduklarını bilerek "idare edin arkadaşlar, bir kaç gün işte" diyor. Girmişler pasın içine, incecik maske, bütün burunlarından pas, gril yağ akmış, 1 gün hasta yatmışlar, ücret yok tabi hasta yattıkları gün, ertesi gün yine işe gidiyorlar, aynı işe tekrar sokmaya çalışıyor firma. Bu sefer "yok" diyorlar, savunuyorlar kendilerini. Ustabaşları işçilikten gelme, o yüzden biliyor, işçinin aklından neler geçtiğini, "idare edin bir kaç gün derken" işçilerin işten atılma korkularını da biliyor. "amaaaan 2 gün çalışalım bitsin bir an önce" diye düşündüğünü de. Tersane dışında ki hayatlarının ise çok farkı yok. Yaşam alanlarının neden memleketlerindeki gibi olmadığını soruyoruz.. Biri hemen cevap veriyor, " yahu kendileri istiyor, ver 40-50 lira daha fazla, çık apartmana". Haksız sayılmaz ama 1000 lira da olsa eve çıkmayı isteyen var ama kiralayabilecekleri ev yok. Bekar oldukları için apartmana taşınamıyorlar. Mahalle içlerinde ev de kiralayamıyorlar. Mahallelinin çok göremeyeceği bir gecekondudan "bir oda" bulma şansları var ancak. Orada da 3 oda toplam 20 kişiye bir tuvalet banyonun düşmesi gibi bir durum var. Bildiğimiz resmin sözcükleri dillerinden çıkan. Gazeteci değil ki, durumları nedir bilmiyormuş gibi yapıp sorular soralım. Bilmediğimiz ayrıntıları soruyoruz ama ne düşündüklerini, durumu nasıl gördüklerini de merak ediyoruz. "Şartları patronların düzeltme imkanları var mı?" bu konuda hem fikiriz. İşçilerin üzerine gerektiğinde ateş açtıran, bunun içinde polisi, askeri kullanan şirketlerin, kendilerine kalsa durumu düzeltmeyeceklerini biliyoruz. İşçilerse çok derine girmeden kısaca cevap veriyor: "işine gelir mi, çıkarır mı yevmiyeyi 40 a 50 ye". İlginç değil mi? Trilyonlara satılan gemilerden işçilere sadece günlük 25 lira yevmiye verilmesi. Diğerleri de ekliyor üstüne üstelik: "Sen bu gün zengin adamla baş edebilir misin, Türkiye'nin düzeni böyle, ne sen düzeltebilirsin ne ben".

Ah bir farkına varsak durumun Türkiye için değil, her yer için böyle olduğunu, durumun ülkenin fakirliğiyle zenginliğiyle alakalı olmadığını, Yunanistanda tersane işçilerinin günlerce sokaklarda çatıştıklarını, tersaneleri işgal ettiklerini. Ama diğer bir ilginç noktada şu; aralarında son dönemde verdikleri mücadele nedeniyle ücretlerini taşeronlardan alamayan yok. Aslında değişir, biliyorlar ama girmiyorlar o mevzulara, umutları yok! cebinde parasız, para kazanmaya gelen göçmen işçiler daha ucuzca çalıştırılabilir, patron da biliyor bunu. Göçmen işçiyi ezmek daha kolay. "Sigortam yok, iş güvenliğim yok" diyen işçiyi, ibreti alem için Taksim meydanında sallandırma da ibreti alem önünde işten çıkar. Aynı etkiyi yaratır ne de olsa, çünkü fark yok işten çıkarma ile sallandırma arasında: ölmek için yaşıyorlar, çoğu yerde olduğu gibi.

İçmeler köprüsünün altında ki işçi pazarında, filmde ki Kemal Sunal'ın amele pazarında aldığı cevabı alabilecek muameleyi görüyorlar: "sen gelme lan, ayı!".

Bir kısmında mevcut durumu kabulleniş söz konusu. En şaşırtıcı olanı "dünyanın en ağır sanayisidir, gemicilik, canın tatlıysa çık o zaman çalışma" diye arkadaşına seslenen işçi. Geldikleri yerlerde böyle yaşamıyorlar."27-28 şubat greviden sonra mesailerin kaldırılması kötü oldu bizim için". Grevi eleştiriyorlar, işlerin tümnden kötüye gideceğini düşünüyorlar. "grevden sonra tümnden içine edecekler, 16 hazirandan sonra memleketle döneceğim". Diyenler var aralarında. Kimler greve katılacak dediğimiz de: "hepsi katılacak". ama bütün konuşmaların sonuna şunu da ekliyorlar: "çalışma koşulları iyi olan tersaneler de var, bir kaç tanesini yüzünden hepsini hedef almamak lazım." Ama iş kazası yaşanmamış tersane yok.

Diğer bir evde "patron alıp yayınları, bildirileri okuyup işçileri işten atıyor", sohbet edemiyoruz . Bir diğerinde yorgun yatıyorlar selam verip çıkıyoruz. Bir diğerinde halen çalıştıkları için yoklar. Sonra Hakkarili arkadaşlar buyur ediyorlar.

6 kişi 550 lira - bekarlara böyle - ev sahibi satar 3 odayı-
2500 - 3000 lira gelir bir daireden.-aileye Para yollamak için-
25 kişi için tek banyo - tek tuvaletelleri yıkayamıyoruz..

bazı tersanelerde duş var ama taşeron işçi kullanamıyor, sadece kadrolu kullanabilir- tersanede içme suyu yok- Hayatlarını savaşın içinde geçirdiklerinden resmi daha iyi görebiliyorlar, kendileri de böyle ifade ediyor.

"bazıları da görmemiş böyle ortamı, mücadeleyi. kimileri bu adamlar neden bağırıyorlar, neden bize kağıt veriyorlar diyor, adam bize iş veriyor, para veriyor" diyorlar . "Bizim oralardan gelen gençte bir mücadele vardır, buradaki gençlere bakıyoruz; magazin takip ederler, nerde nasıl eğleneceğini, nerde bir cafe var, bar var oraya gideceğini düşünür, geleceğini düşünür. Bizim öyle senelere dönük düşüncemiz yok, anlık yaşıyoruz, anlık mücadele sürecek, bizim öyle bir karakterimiz var". Konuşma farklı tonda gidince tersanelerin içini nasıl gördüklerini soruyoruz. Kürt olduklarından sıkıntı çekmiyorlar ama "yine de var, olmaz mı, bakışlardan anlıyorsun" diyorlar. Boyacılıktan mekaniğe geçirtilip hasta yatanlar bu arkadaşlar. Çoğu çalışan kürt ve arap.. türkler kadrolu genelde.. "asıl mücadeleyi burada ailesi olanlar vermeli, herkes kendi ailesini geçindirmek durumunda, çalışmadığın gün aç kalırsın bizde"

"İşçi bunu göze alamıyor, bedel ödemeye korkuyor. 2 ay 3 ay el ele versek, sıkıntı çeksek, çözecek bu sıkıntıyı. Diğer türlü bir ömür boyu çekecek. Başka bir işe girmekte çözüm değil. lokantada çalıştım daha önce karşıda Taksim de. 14-16 saat çalışıyodum, 16-17 saat zaten zihnin çalışmaz".

Tersanede durum "aşağı tükürsen bıyık yukarı tükürsen sakal durumu". Normalde işçilere 40 günlük eğitim verilmesi gerekirken, Hakkarili arkadaşlara verilen yarım gün. 40 gün verilmesini işçilerde kabul edebilecek durumda değiller. Çalışmadığın gün, aç kaldığın bir yaşamda 40 gün ücret almadan eğitim görmek!

"Mükemmel değil ama taşeron sağlıyor malzemeyi, en kalitesizini en ucuzunu getiriyor genelde. İşçisini düşünen dört dörtlük tersane yok". Sonra "herşeyi taşeronla yüklemesin işçi" diyor. "Üşengeçlik yapıp malzemeyi almıyorsa depodan, dikkat etmiyorsa güvenliğine, kendi hatası ama herşeye de tamam demesin o zaman". Ancak 5000 işçinin çalışabileceği alanda 40000 inin çalışması, aynı alanda boyanın, kaynağın yapılıyor olması... ve kapitalizmin getirdiği çıkmazlar bunlar.

Tuzla cehenneminden çıkınca akşam genelde sohbet ediyorlar, arasıra rastgelirse okey oynuyorlar. "Hakkari de 200 lira kazanabilsem" . " 100 yıl öncesine kadar tarım, hayvancılık yetip de artarken Çukurca da", bu gün toprak da vermiyor istediklerini. çünkü su yok! çünkü tersane deki kapitalizm doğadaki suya kurutuyor

kottaslama!

Kotlar Beyazlıyor Hayatlar Kararıyor

Bacaklarımıza giydiğimiz kotların onları üretenler için bir ölüm nedeni olduğunu unutmayalım..

Kapitalizm öldürür!

Bu sözün altını doldurmak için çok laf etmeye, dil dökmeye gerek yok. Kapitalizm tarafından kaçınılmaz ölümlerin her gün yaşandığını görüyoruz. Tuzla da, Kağıthane de, Ümraniye de yada ölüme yakın hayatların sürdüğü bu yerlerde...

Tekstil sektöründe çalışan kot işçileri de buna bir örnek. Üzerinize giydiğiniz kotu beyazlatmak-eskitmek, için çalışan işçilerin, bu iş yüzünden öldüklerini biliyor muydunuz? Avrupa'da bir süre önce uygulama zararları nedeniyle üretimi yasaklanan bu iş kolunun Türkiye'ye geçişiyle kaç işçinin öldüğünü biliyor musunuz? Bu öldüren iş kolunda çalışan işçilerin hayatlarının bu ülkede kaç para ettiğini kim biliyor? Kapitalizm öldürüyor, peki kim kazanıyor?

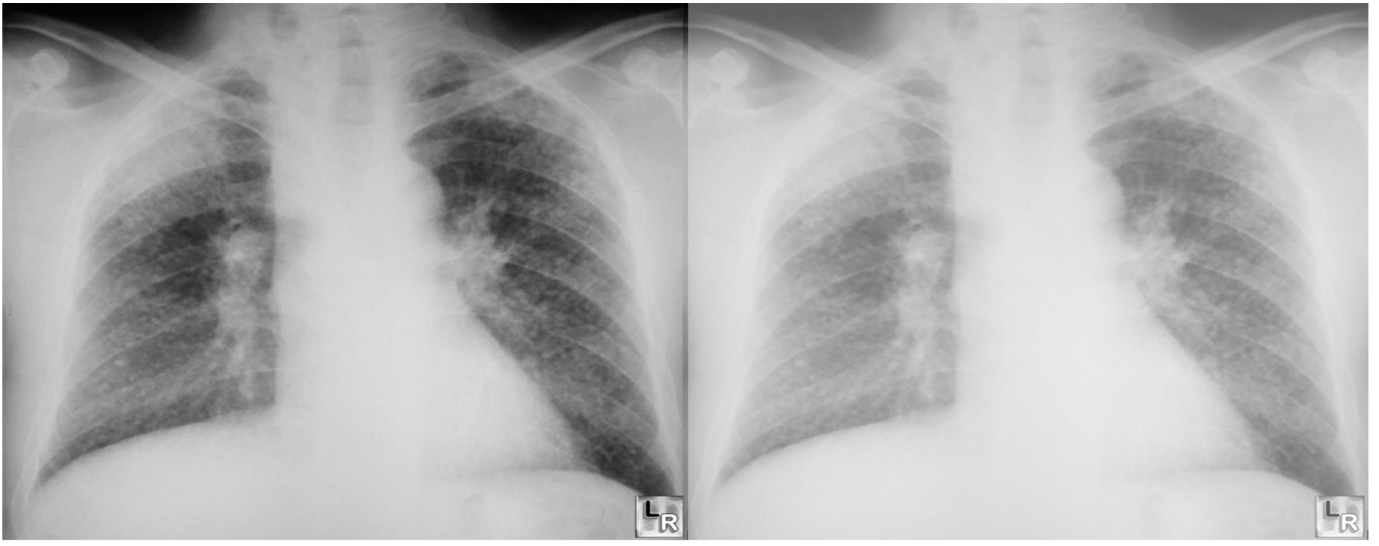
Tekstil sektörü dünya çapında kapitalist şirketlerin aralarında en vahşi rekabetini sürdürdükleri ve özellikle genç ve çocuk işçileri acımasızca çalıştırdıkları alanların başında geliyor. Türkiye deki sanayinin neredeyse yarısı tekstil sektöründe istihdam ediliyor. Aralarında "kot taşlama" işçilerinin de yer aldığı bu işçiler hiçbir iş güvencesi olmadan, sigortasız ve rezalet koşullarda çalıştırılıyorlar.

Öldüren hastalık "silikozis"

Kot taşlama; kotların beyazlatılması, eskitilmiş görünümü verilmesi için, kumun kuru hava kompresörleriyle kotların yüzeyine tutularak aşındırılması işlemine verilen ad. Bu uygulama sırasında solunan tozlar akciğerde "silikozis" hastalığına yol açıyor. Bu hastalık aslında maden işçilerinde görülüyor. Tünel, yol yapımında, döküm işinde çalışan işçilerde rastlanan klasik madenci hastalığı. Hastalık çok bilinmediğinden doktora gitmiş hasta işçilere, ilk önce tüberküloz teşhisi konulmuş. Bu hastalıkta akciğer filmindeki görüntü, tüberküloza benzer çünkü. Bilinen silikozis hastalığı en az 10 yıllık bir çalışma sonrası, silika içeren kumun veya tozun solunmasına bağlı olarak ortaya çıkan yavaş seyirli bir hastalık. Hastalık aynı zamanda akciğerde ki koruyucu mekanizmaları zayıflattığı için verem geliştirme riskini arttırabiliyor. Solunan toza karşı vücut savunmasının verdiği cevaba bağlı olarak akciğerlerde fibrozis denilen bir çeşit katılaşma oluyor. Belli bir dönemden sonra hasta işçi işten ayrılrsa bile hastalık ilerleyebiliyor. Hastalık ölümle sonuçlanıyor. İlerlemiş hastalığın ise şu an Türkiye de bilinen bir tedavisi yok. Çok zor olsada akciğer nakli yapılabilir fakat Türkiye de henüz gerçekleşen başarılı bir akciğer nakli de yok. İşçilerin çoğu doğru dürüst yürüyemiyor, koşamıyor. Bu insanlara hastalandıktan sonra 60- 80 YTL gibi bir maaş bağlanıyor, ama bunu almak çok zor, hatta mümkün değil. İşçiler sigortasız çalıştırıldığı için çalıştığını bile ispatlayamıyor.

Tek bir iş yerinde, 40-50 kişinin 35'i hasta, 3'ü ölmüş, 2'si ölmek üzere...

Kot atölyelerinde işçiler günde ortalama 12 saat çalıştırılıyorlar. Tek bir iş yerinde, 40-50 kişinin 35'i hasta, 3'ü ölmüş, 2'si ölmek üzere. Bu işte kullanılan özel kum değerli ve pahalı olduğu için, patronlar kum ziyan olmasın diye işçileri havalandırmanın olmadığı, pencerelerin bile kapalı olduğu bir ortamda çalıştırıyor. Oysa ki havalandırmanın çok iyi sağlanması ve işçilerin kum tozunun karıştığı havayı solunmamasını sağlayacak özel, korumalı giysiler giymesi gerekiyor. Ya tamamen kapalı alanlarda, kolların dışarıdan robot-yapay kol gibi bir mekanizma içinden kullanıldığı sistemlerde yapılmalı yada hava tüpleri kullanılan tüm vücudu örten özel giysiler giyilmeli, aynı zamanda kumlama yapılan alandan toz yayılması engellenmelidir. Oysa ki işçilerin çalıştığı koşullar inanılır gibi değil. Kot işçileri de bezden bir ağız maskesiyle 12 saat boyunca elleriyle ölümü soluyorlar.

Tekstil sektöründe şimdiye kadar 10 bin işçi bu işte çalıştırılmış. Binlerce işçi hastalık tehdidi altında yaşıyor. Sadece Bingöl'ün Karlova ilçesinin 300 haneli Taşlıçay köyünde neredeyse her evde bir silikozis hastası var. Hastalığı teşhis edilmemiş ise milyonlarca işçi ya çalışıyor yada yanlış teşhis ile hastalıkla pençeleşiyor. İstanbul daki üç büyük göğüs hastalıkları hastanesinde bu yıl 150 den fazla hasta yatmış. İstanbul da tespit edilen ölüm sayısı 30 den fazla. Oysa ki konuştuğumuz kot işçilerinden öğrendiğimiz hasta ve ölen işçi bundan kat be kat fazla.

Şirketler işçilerin ölüm reçetesini yazıyor

Sadece İstanbulda değil; Sinop, Tokat, Bingöl, Siirt, Erzurum, Zonguldak, Çorum da da kot taşıma sonucu bu hastalığa yakalanan çok sayıda işçi var. İşçiler köylerinden kalkıp geldikleri İstanbul'da gurbetçi olarak bu işi yapıyorlar. Konuştuğumuz işçilerden biri; "Köyümüzden yılda 30 asker gönderiyoruz. Son üç yılda gönderdiğimiz 30 askerin 20'si çürük raporu alıp geri geliyor" diyor. İstanbul'da ise Sultançiftliği, Kağıthane, Gaziosmanpaşa, Küçükköy, İkitelli, Halkalı, Alibeyköy semtlerinde kot taşıma atölyeleri var. Kot taşıma küçük atölye işiymiş gibi yansıtılmaya çalışılıyor, ama bu atölyeler Lewis, Mavi jeans, Collezion, Adil Işık gibi çokuluslu katil şirketler için de çalışıyor.

Türkiye ihracatında önemli bir payı olan bu sektörün iç yüzünü gündeme taşımak, kukla medya içinde biraz zor. Çalışma Bakanlığında Müfettişlerinde konunun üzerine gidenlere "Bu konuyu fazla kurcalamayın, ihracatımız fazla" demeleri, aba altından sopa göstermeye benziyor. Ama bunlara rağmen (hatırlarsanız) "Tavukların Kahramanı", sözde tarafsız hatta ezilenin tarafıymış gibi görünen, ama sadece reyting kaygısıyla program yapan Uğur Dündar da ARENA programında ölüm atölyelerini konu etmiş ve sözde duyarlılığını göstermişti. Fakat her zaman ki gibi bu duyarlılıkların da arkası gelmemiş. Hatta bu durum işverenlerin yeni bir stratejiyi uygulamalarına neden olmuştu. Hepsi atölyelerini bu programların yayınlanmasından hemen sonra kapatıp geçici atölyeler yöntemini geliştirmişlerdi. Şirketlerden toplu aldıkları işleri 15 günlüğüne kiraladıkları mahsen tabir edilecek dükkanlarda , işçileri iş bitene kadar çıkarmayarak ölüm kamplarını oluşturmaya başlamışlardı. Daha da kötüsü bu yöntemin işe yaradığını gören işverenler işçi tipini de değiştirip takiplerinin yapılamayacağı Romanyalı ve Azerbaycanlı işçilerin pasaportlarını alarak çalıştırıp buralarda bir nevi tutsak işçi halinde yaşamaya zorunlu kılmıştır.

Kot taşıma işi hakkında seslerini duyurmak ve uğradıkları haksızlıklara karşı mücadele etmek için işçiler çalıştıkları resmi olan tekstil şirketlerinden davacı olmuşlar, gayriresmi olanlar şirketler içinse hiçbir şeyin yapılamayacağını düşünüyorlar. Resmi olan şirketlerde ise sigortalı yada sigortasız diğer işçilerin çoğu davalarda arkadaşları için şahitlik yapmaktan korkuyor. Çünkü patronları onları işten atma tehdidiyle korkutuyor. Ama onların mücadelesi yasadan aman dilemek değil, bu ölüm atölyelerinde çalışan milyonlarca işçinin hasta olup, ölmemesi ve bu gidişatın engellenmesi için gündem yaratabilmek. Yani kısacası bu düzenin tekerine çomak sokmak istiyorlar.

Bizim de destek amaçlı mahkemesine katıldığımız davacı işçilerden Mehmet Bekirbaşak bu konuda aktif mücadele edenlerden biri. Bakırköy adliyesinde 4.duruşması gerçekleşen Mehmet ustanın hikayesi kendisi gibi olan binlerce işçiyle aynı. Genç yaşına rağmen silikozis hastalığı nedeniyle akciğer yetmezliği yaşayan Mehmet usta normal tempolu bir işte bile çalışmıyor. Bir buçuk yıldır işsiz olan, yedi çocuklu ve kira da oturan mehmet usta ailesinin ihtiyaçlarını karşılamak için pazarlarda maydonoz satıyor. Mehmet usta ya destek için gelen kot taşıma işinde çalışmış Hamza ise şu an yaya kuryelik işinde çalışıyor. Sağlığına zararlı olduğu halde çalışmak zorunda olan Hamza arkadaşlarına sonuna kadar destek olmak istiyor. Yine görüştüğümüz Mehmet usta ya destek vermek için mahkemeye gelen Hasan'ın ise hikayesi başka. Aynı evde aynı hastalıktan mağdur ikinci kişi. Kendisi de ikizkardeşi de silikozis hastası. Bir arkadaşlarının silikozis hastalığına rağmen başka sektörde bir işyerinde çalışması esnasında akciğer patlaması neticesinde ani ölümü sonrasında Hasan ve kardeşi "çalışmaktan" korkmuşlar. Evine katkıda bulunamamanın ve babasının işçi emeklisi maaşıyla geçinmek zorunda kalmanın üzüntüsünü yaşıyor. Kendisinden daha zor durumda olan arkadaşlarının yanında onlara destek olmanın önemini düşünerek kendi durumunu önemsiz sayıyor. Hepsinin ortaklaştıkları tek şeyse bu haksızlığa karşı koymak, kendileri gibi olan arkadaşlarıyla dayanışmak ve başkalarının da bu işten mağdur olmalarını engellemek istemeleri.

Mehmet ustanın bir sonraki duruşma tarihi 16.10.2008 de olacak.

Öksürük, nefes darlığı, yorgunluk ve de ölüm..

Üzerinize giydiğiniz taşlanmış kotların işçilere maliyeti bunlar..

Ahali Gazetsi Yayına Başladı! Anarşistlerin Sesi ve Sözü oldu.

AHALİNİN HAL-İ PURMELALİ

Medyanın oluşturduğu yapay bir düşünsel üretimin karşısında durduğumuz noktada anlatmak istediklerimizin somut bir yansıması olarak çıkıyor bugün Ahali. Sıklıkla sorgulanan gerçekleri anarşist bir bakış açısıyla anlatmayı şiar edindiğimiz yazılar anarşist tarihten güncel her türlü üretim ve tüketim ilişkisinden çokça değindiğimiz ekoloji olgusuna kadar birçok konuya vurgu yaparak, sürekli kendini yenileyen bir nitelik kazanma çabasında. Bu çaba özellikle sistemin, oluşturduğu ayrıcalıkların yararına, bireyler üzerine yığılı zorunlulukların ve çıkar odaklı sorumlulukların farkında olan ve bunların karşısında anarşizan bir anlayışla durabilen kişilerle de ortak paydada buluşabilmek adına gösterilen bir bilincin ürünüdür. Bir bütünü koruma çabası da denebilir buna dünya kadar büyük bir bütünü, yığınla insanı, oysa ilk elde seslenebileceğimiz bir siz varsınız o bütünde, ama yine de, herkes için olabilsin; çünkü bizim hala umudumuz var ya da var olan kokuşmuşluğa karşı bir sözümüz. Evet, yeryüzü bir bütündür bölünemez.

Var olan sınırsız bilgi ortamında toplumu sağanak bilgi bombardımanına tutan medyanın aksine konuşmak; bugün yanlışa düşmek ya da yanlış bilgilendirmekle aynı anlama gelirken belli bir ideoloji ekseninden toplumla buluşmak adına yapılan çoğu girişim kısa sürede baltalanıyor. Öyle ki içinde bulunduğumuz yoğun faşist ve şoven propaganda sürecinde Ahali'de kullandığımız ya da kullanacağımız çoğu ibare birilerinin canını sıkabilecek türden tam da bu aslında sistemin bizlerden bir nebze de olsa çekindiğinin bir kanıtıyken aynı zamanda bu yönüyle birazda cesaretlenmemizi sağlayan bir etken oluyor. 82 anayasasıyla çokça dimağlara gark edilen apolitik tavır günümüzde okumayı okulla karşılayan hastalıklı bir görüğe zemin hazırlamışken statü kaygısı bireyleri içinde buldukları toplumsal krizin dışındaymışçasına yaşamalarına neden oluyor. Ve aynı neden bu gidişata son vermek isteyenlerin önünde statüko bağımlılarından ayrı olarak bir tutuma itiyor insanları. Çoğu kez, iktidarı eleştirmek bile bu tutuma göre Donkişotluk ya da boş bir efor anlamını karşılıyor. Durumun vahametinin bu denli oluşunun resmi cehalet ismi de aymazlık. Duruma buradan baktığımızda okumak farkındalık ve tavır geliştirmenin yani teoriyi pratiğe dökmenin ancak iyi bir tarih okuması, farkındalık yoluyla resmi tarihin yanlılığını algılayabilme ve gündemin sıkı bir takibiyle gerçekleşebileceğini iddia ediyoruz. Gazetenin bu anlamda teoriden çok pratik çözümleri de tetikleyebileceği düşüncesindeyiz.

Ahali'nin anarşizmle ilişkilendiği nokta en başta devrim istencidir. Nihil mefhumlara bağlı ya da salt kaos düşüncesinde olanlar sadece psiko-politik bir tavır gerçekleştirebileceği düşüncesinden hareketle yazılan her haber özünde daha çok devrimci bir nitelik taşır. Salt Sınıf-emek mücadelesine mahkum olan çoğu harekete bir alternatif yaratma arayışında olanlara da hitap edebilmesi bakımından gazetenin geniş bir okuyucu kitlesine ulaşabileceği kanısındayız. Sistemin kendisine adaptasyonun önünde durabilmek adına yazınsal anlamda bu sürecin post-travma tik etkilerinin yanında çözüm önerileri sunabilme çabası içerisindeyiz. Anti-militarizme olan vurgu bugün içinde bulunduğumuz memleketin siyasal gündeminden çokça sıyrılıp dünyaya bakacak olursak insanları savaşa olan tepkisinin hiçte azımsanmayacak boyutlarda olduğunu görmek mümkün. Önemli olan insan yığınlarının yanında ne yapabileceğimize dair alternatifler üretebilmektir. Bu coğrafyada salt bir var oluş çabasından daha çok şeylerin anarşizm adına yapılabileceğini gösterebileceğimize dair bizim hala umudumuz var.

Sermaye birikimi kar marjlarını, artan cirolar satış primlerini, yükselen borsa ahmakların ceplerini dolduradursun fakirlikten ağzı kokan toplum buna sessiz kalsın. Memur maaşlarına göstermelik bir zam gelsin asgari ücret % 6 arttı diye insanlar bayram etsin, 7 yaşındaki bir çocuğun aldığı şekerden devlet katma değer vergisi kessin, bir annenin ölen oğlunun ardından dökülen gözyaşlarını hikmet-i devlet banknotla sildirsin, Kürtlere küfredilsin Ermeniler katledilsin şaşkınlıktan gözü dönen toplum buna sessiz kalsın. Olur mu? Oluyor... Tabi sessiz kaldığımız yerde sadece bunlar olmuyor, yaşam alanları sınırlanmaya başlıyor yoğun baskı ortamından kaçmaya çalışan masum insanlar üstüne mülteci yaftası yapıştirilip cehennem bildikleri topraklara geri iade ediliyor. İnsan haklarını savunanlar bu gün hainlik damgasını yiyor, barış uğruna savaş verenler sokakta öldürülüyor ve daha yüzlercesine bu gün düzen ortamı diyen düzenbazlar yarından bahsederken geçmiş kınayabiliyor, kan kusuyor toplum buna kızılklık şerbeti içtim diyor, demezse de zaten dedirtiliyor. Bütün bunlara düzen diyenler riyakâr mı sadece? Görmezden gelenler sadece kara cahil, bizler de sadece Donkişotluk mu yapıyoruz bu durumda? Hayır, bizce çok daha fazlası!!!

Hayata dair bir çabayı toplumun her kesimine ulaştırabilmek temelde hepimizin arzusu. Bu yönüyle anarşizm diğer ideolojilerden bağımsız olarak siyasal olduğu kadar nüvesini hayatta bulan ve kendisini doğadan kopmadan yaşama atfedebilen bir sinerjiye sahiptir. Dizginlenen çoğu değere karşı çıkmak çok cepheli bir mücadeleyi de beraberinde getirecektir çünkü bu değerler klişeleşmiş ahlak kurallarından teorize edilmiş rejimlere kadar uzanan geniş bir alana dâhildir. Bu yüzden sendikalizmden feminizme kadar olan tüm mücadele biçimlerinin anarko yorumları egemen düzene antitez üretirken, anarşistler her cephede kendilerine örgütlenme ve hareket zemini bulabilirler. Bu sistemin ayrı noktalarına daha yoğun bir güçle odaklanmayı sağlayan bir hareketliliğidir. Her şey bu kadar gözler önündeyken durup düşünmek ve zamanı yavaşlatmak gerekir. Zamanın ruhuna yenik düşmek her zaman insanı kaybettirir insana. İnsanın insanlığını, muhakeme yeteneğini ve vicdanını körelte körelte yok eder. Hele birde çoğunluğun özelliği olmuşsa edilgenlik bireylerin teker teker hiçbir anlamı kalmaz, bir kere biat edin denildi mi aynı kalabalık elinden gelse onlarca defa biat eder ama zinhar sorgulamaz. Kalabalık her zaman yanıltıcı olmuştur zira kalabalık her zaman koşullandırılmış bilgiye mahkûm edilmiştir, kendi mahkûmiyetini onaylarcasına da kendi içerisinden çıkan özgürlük seslerine ya kulağını tıkamış ya da özgürlüğün kendisini yasaların sahte güvencesiyle tevkif etmiştir. Dolayısıyla demokrat kesimler yanılıya mahkumdur, tribünlere oynayan mantalite de demokrat geçinir durur, milliyetçilik kadar kolay bir sığınaktır bu da. Ekmeğe aslanın ağzındayken kimse hak hukuk tanımaz, kimse kimsenin gözünün yaşına bakmaz. Kadim dünyanın "Ey Ahali!" diye seslendiği insan yığınlarına inatla hitaben: Bizim hala vicdanımız var ve de sizlere bir şeyler anlatmak adına direttiğimiz peygamber sabrımız..

iletişim için: ahali gazetesi@gmail.com